

Dekanat Wołkowysk Danych o istnieniu tutaj świątyń katolickich do XIX wieku, kiedy to Werejki stały się własnością rodu Bispingów, jak dotąd nie znaleziono. W czerwcu 1826 roku wierni wyznania rzymskokatolickiego otrzymali pozwolenie na założenie własnej świątyni. Nadano jej status kościoła filialnego świątyni w Repli.

Kościół pod wezwaniem Najświętszego Imienia Maryi Panny był świątynią jednowieżową, bez apsydy z transeptem. Ceglana i otynkowana świątynia została zbudowana w stylu klasycyzmu w 1848 roku na wzgórzu w centrum wsi ze środków Aleksandry z Bispingów Swietczynowej. Po śmierci, jako fundatorka kościoła, została też przy nim pochowana, lecz, gdy kościół wiernym został zabrany i oddany prawosławnym, nagrobek Aleksandry zniszczono, jej szczątki pogrzebano w grobowcu rodzinnym Bispingów przy kościele w Ejsmontach Wielkich dekanatu brzostowickiego, gdzie się znajduje dotychczas. † Obecna świątynia na planie prostokąta nie posiada wieży, nie ma też absydy. Fasadę główną zdobi sześciokolumnowy portyk, w niszach znajdują się figury św. Piotra (w lewej) oraz proroka Mojżesza. Nad wejściem mieściła się płyta, informująca o dacie zbudowania świątyni oraz jej fundatorach, została niestety zniszczona, a miejsce, w którym się znajdowała - zatynkowano. Pośrodku fasad bocznych są trójkątne frontony. Dwuspadowy dach został pokryty blachą. Wnętrze świątyni wieńczy otynkowany sufit. Wewnątrz mieszczą się trzy murowane ołtarze. Starożytny ołtarz główny w stylu klasycyzmu, gdzie para pilastrów wznosi trójkątny fronton z Wszystkowiedzącym Okiem, w centrum umieszczono obraz Zmartwychwstania Pana Jezusa. Ołtarze boczne zostały zbudowane w czasach współczesnych, po odrodzeniu się kościoła. W lewym jest umieszczony obraz Matki Bożej Ostrobramskiej, w prawym zaś – tytułarny obraz św. Stanisława (parafianie uważają, iż tytuł kościoła jest podwójny – także św. Stanisława, biskupa i męczennika). W podziemiach świątyni znajduje się krypta, zamurowana w latach 90. ub.w.

Na pilastrach prezbiterium są umieszczone gipsowe płaskorzeźby świętych Apostołów Jakuba i Pawła (owe niezwykle sąsiedztwo jest spowodowane być może tym, że obrazy w/w Apostołów znajdują się też na filarach sali modlitewnej. Nad wejściem świątyni wykonano balkon chóru organowego, opierający się na wewnętrzne wejście).

Teren przykościelny został otoczony kamiennym ogrodzeniem. Z prawa od kościoła zbudowano podłużny drewniany parterowy budynek plebanii.

W 1865 r. na fali licznych represji po klęsce powstania styczniowego kościół w Werejkach został przez władze carskie zamknięty. Zawiadomienie o tym wierni otrzymali już 15 stycznia, zaś 3 listopada świątynia została przekazana na rzecz prawosławia. Za niedługo świątynia

katolicka została całkiem przebudowana w tzw. retrospektywnym stylu rosyjskim. Zmieniono ozdoby nad wejściem, i – co oczywiste – zakończenie wieży-dzwonnicy: zwieńczono ją cebulastą kopułą.

W roku 1921 już po odzyskaniu przez Rzeczpospolitą niepodległości, świątynia została zwrócona wiernym. W wyniku rekonstrukcji rozebrano wieżę-dzwonnicę i kruchtę, w miejscu których wzniesiono sześciokolumnowy portyk. Nową wieżę-dzwonnicę (trójkondygnacyjną, czworoboczną, namiotową) zbudowano w stylu neoklasycyzmu z prawa od świątyni.

Kościół został ponownie poświęcony pod historycznym tytułem – Najświętszego Imienia Maryi Panny. Ilość werejkowskich parafian przed II wojną światową wynosiła ponad 2 tys., do parafii należała też drewniana kaplica na miejscowym cmentarzu, również zbudowana w okresie dwudziestolecia międzywojennego. Kaplica na planie prostokąta, część ołtarzowa trybryłowa, pokryta dwuspadowym dachem, nad ołtarzem zaś – czterospadowym. Wejście stanowi nieduża kruchta, fasadę główną zdobi czworoboczna wieżyczka.

W sierpniu 1952 r. zgodnie z rozkazem przewodniczącego komitetu wykonawczego kościół ponownie zamknięto i przekazano miejscowej gospodarce rolnej na magazyn zboża. Wiernym nie pozostawało nic innego jak tylko wyposażyć kaplicę cmentarną. W 1959 roku ateistyczne władze radzieckie w ogóle wycofały parafię z rejestracji. W 1990 r. po zmianach politycznych i tzw. odwilży świątynię zwrócono wiernym. Natychmiast zaczęto jej restaurację.

Dzisiaj kościół jest czynny, posiada też status zabytku architektury.